

Alumne: Eliesio José de Sousa

La Primavera no ho sabia

Així que un dia li diré al meu fill... allò va ser el març del 2020 ... els carrers estaven buits, les botigues, les carpes, les escoles ja no s'obrien, la gent no podia sortir. Però la primavera no ho sabia, i les flors van començar a florir, el sol brillava, els ocells cantaven, el cel era blau, el demà arribava d'hora.

Les persones es van col·locar en contenció per protegir els avis, famílies i nens. No hi havia més reunions, festes familiars. Els joves havien d'estudiar en línia i trobar feina a casa. Aviat ja no hi hauria més espai als hospitals i la gent continuava emmalaltint. La por es va fer real davant dels fets i els dies eren similars. Però la primavera no ho sabia, les pomeres, els ametllers i altres arbres van florir, les fulles van créixer, tot va brollar. La gent llegia, jugava amb la família, cantava a la terrassa i convidava els veïns a fer el mateix, van aprendre a ser solidaris i altres valors.

De sobte, tornàvem en silenci, a nosaltres mateixos, per comprendre el valor de la paraula solidaritat... En un instant, ens adonàvem que tots érem al mateix vaixell, rics i pobres. Ens vam adonar de la importància de la salut, del patiment d'aquest món que s'aturava, de l'economia que va caure. Però la primavera no ho sabia. Les flors deixaven el seu lloc pels fruits, els ocells feien els nius, arribaven les orenetes.

Després, va arribar el dia de l'alliberament: vam veure a la televisió que el virus havia perdut la batalla, la gent sortia al carrer, cantava, plorava, feia petons als veïns, sense màscares ni guants... I va ser quan va arribar l'estiu, perquè la primavera no ho sabia. Ella es va quedar allà malgrat tot, malgrat el virus. Molta gent va marxar amb la primavera. L'enyorança, però hi quedava a l'estiu, potser també la por. Com que la primavera no ho sabia, l'estiu va ensenyar a la gent el poder de la vida.

Malauradament, només van trigar uns dies perquè l'univers establís la igualtat social, que es deia que de nou seria impossible. Sigui com sigui, a la primavera la por va envair tothom. I això serveix per adonar-nos de la

vulnerabilitat de l'ésser humà.

No te n'oblidis, dona importància a la vida, a la teva, a la del teu proïsme, a la importància de la natura i a tot el que hi ha a l'univers... Penseu-hi!